

Pastorace homosexuálů v Plzeňské diecézi
Církve československé husitské
pracovní materiál plzeňského biskupa Filipa a TPS

Nejprve musíme konstatovat, že v CČSH působí řada homosexuálních kněží, jáhnů a kazatelů a na místa jejich působení, přichází celá řada laiků, kteří žádají pastorační pomoc právě v oblasti diskriminace, ponižování nebo zastrašování.

Skutečností je také fakt, že CČSH nemá k dispozici žádný věroučný dokument, který by se zabýval lidskou sexualitou a navíc byl schopen obstát v okruhu současného poznání.

Mnozí duchovní se přiklánějí na různá stanoviska (tu ultrakatolická, tu letniční), která však nejsou v žádném případě výsledkem společného konsensu diskuse CČSH.

Nejprve mi tedy prosím dovoluňte několik poznámek k východisku pastorační péče:

Základní východisko

Každé církevní společenství je vystaveno zvláštnímu pokušení. Ježíš o něm mnohokrát mluví v evangeliích: pokrytectví a fanatismus. Obojí zabíjí. První zabíjí ducha v člověku a vede k lhostejnosti ke stvoření, druhé zabíjí život jako takový. S Kristem je nutno uznat, že mnozí stojí v bráně nebeské, sami nevstupují a brání ostatním vstoupit. Jak také říká Ježíš: *“Amen, pravím vám, že celníci a nevěstky předcházejí vás do Božího království.”* Mt 21, 31

Pastorace homosexuálů, lidí zavrhaných společnostmi, slabých, nemocných, lidí ve vězeních, vychází v Plzeňské diecézi z Ježíšova působení. Podle našeho názoru je normou veškeré práce církve Kristus a jeho Evangelium. Nic není nad ním, žádná komise, rada, sněm, biskup či patriarcha, protože každý člověk má velikou práci se svým vlastním hříchem, a tak mu nezbyvá energie k tomu, aby soudil druhé.

Ježíš se homosexualitou nikde přímo nezabývá. Nikde ji ani neodsuzuje, ani nevyvyšuje. Lidé, kteří k němu přicházejí hledají Boží království, a Kristus jim k němu ukazuje cestu. Dělá tedy pravý opak tehdejší “církve”, která cestu blokuje, vyhrazuje některým - primárně sobě, vyhání a zatracuje.

Těm, kteří svou víru předstírají Ježíš vzkazuje: *“Jak můžeš říci svému bratru: Bratře, dovol, ať ti vyjmu třísku, kterou máš v oku,‘ a sám ve svém oku trám nevidíš? Pokrytče, nejprve vyjmi trám ze svého oka, a pak teprve prohlédneš, abys mohl vyjmout třísku z oka svého bratra.”* Lk 6,42

Tento text nás v pastoraci zastavuje. Už se nemůžeme dívat zhora, ale zdola. Pohlédli jsme jako člověk, který je sám hříšný. Naše biskupské, kněžské a členské pozice se mění na pozici bratrskou, sesterskou, tedy primárně lidskou. Tak působí Bůh milost i tam, kde je hřích.

Univerzální aspekt křesťanství je v tom, že Kristus zemřel za všechny! Nikdo není z jeho milosti vyloučen, a nesmí tak činit ani jakákoliv církev. Pokud by tak činila, rozchází se s Kristem a je tak jen institucí učící lidským naukám.

Richard Rohr v jedné své práci říká: *“Křesťanům by bylo k velkému užitku, kdyby rozlišovali stín od hříchu. Hřích a stín není totéž. Tak velmi nás podporovali v tom, abychom se vyhnuli hříchu, že se často vyhýbáme vlastnímu stínu, což nás nakonec přivede k ještě větším hříchům - které si nadto neuvědomujeme. Jak učil Pavel, “sám satan se převléká za anděla světla.” 2K 11,14*

Pojďte ke mně všichni

Už jsme se zmínili o univerzálním aspektu. Naším středem je Kristus. Proč je tedy tak těžké rozumět Ježíšovým slovům: *“Tehdy odpovědí i oni: ,Pane, kdy jsme tě viděli hladového, žíznivého, pocestného, nahého, nemocného nebo ve vězení, a neposloužili jsme ti?’ On jim odpoví: ,Amen, pravím vám, cokoliv jste neučinili jednomu z těchto nepatrných, ani mně jste neučinili.” Mt 25, 44-45*

Pokud nerozeznáme Krista v nepatrných, jak chceme vidět Krista oslaveného? Pokud nevidíme, že mnoho dětí (i dospělých) se na západě i východě potýká s problémem sebezpřijetí v těle, pak nevidíme ani to, že Ježíš by za nimi hned šel, zatímco my jim nabízíme jen věčné zavazení. Pak se nás pravděpodobně ani nedotkne počet sebevražd dětí a mladistvých.

Ježíš zve ke svému stolu všechny. Jeho láska objímá a uzdravuje v eucharistii každého člověka, který po Něm touží. Proto je eucharistie jedním z prvotních způsobů pastorační, a to včetně homosexuálů.

Ze společenství Večeře Páně by rozhodně neměl být nikdo vylučován, protože ona sama je lékem. Nemocnému diabetu také nesebereme inzulin, abychom ho “potrestali” za to, že kdysi jedl sladké.

Dalším způsobem je jejich integrace v církvi, kde by opravdu neměla být překážkou sexualita člověka. Jsem rád, že tady mohu konstatovat, že CČSH lesby i gaye světí.

Věříme v Boha, který přichází k člověku v osobě Ježíše Krista! Jen velmi nezralá společenství musí stále redukovat lidství a oddělovat z něj vše jiné. Jinakost, nebo-li jedinečnost člověka je darem, které je základem pro celistvost. V opačném pořadí můžeme vylučovat lidi jednoho po druhém, abychom nakonec vyloučili i sami sebe!

Sexualitu vnímáme jako dar přijetí, nikoliv jako hřích. Na druhé straně je dobré si povšimnout jistého druhu posedlosti osob, které se k sexualitě mají potřebu neustále vyjadřovat a odsuzovat ji. Podle analytické psychologie by to mohlo svědčit o jejich vlastním nezpracovaném traumatu, nebo dokonce skrytém deviantním jednání. Musíme znovu opakovat učitele církve sv. Augustina, který říká **“Miluj a konej, co chceš.”** Nakonec **jediným morálním měřítkem lidské sexuality láska a svoboda** (ona je obecně měřítkem všeho). Měřítkem společenským je pak samozřejmě zákonnost sexuálního jednání. Spolu s patriarchou Maximem¹ musíme říci, že nevěříme v Boha, který by odsuzoval lidskou sexualitu.

¹ Maximos IV. Saïgh, patriarcha antiochijský, syrský kardinál, jedna z osobností II. Vatikánského koncilu

Manželství homosexuálů

Co se týče uzavírání svátosti manželství, je nutno říci, že manželství je vyhrazeno pouze dvěma lidem opačného pohlaví, protože cílem manželství je založení rodiny, plození dětí a lásky k nim, přičemž každé dítě potřebuje od narození vnímat polaritu muže a ženy.

Tady je potřebné dodat, že manželství by v CČSH zasloužilo větší pozornost², neboť časté rozvody duchovních jistě nesvědčí o tom, že bychom se tomuto tématu více věnovali.

Krátké shrnutí:

V Plzeňské diecézi CČSH nechceme žádného člověka “zatracovat”, pro jeho sexualitu. Naopak jsme připraveni mu nabídnout nejen pastorační podporu, ale také jej směřovat k podpoře psychologické, terapeutické a sociální.

Lesby a gayové nepředstavují žádné riziko pro zdravou církev. Naopak toto riziko vidíme v jejich segregaci. Jsme si vědomí toho, že velké církve (pravoslaví a římské katolictví) mají jiný postoj a nehodláme s ním nikterak polemizovat.

V setkáních, pastorační práci a otevřenosti vidíme způsob jak nechat působit Ducha Kristova, a nikoliv duchy vlastní nevyrovnanosti.

² na rozdíl od ČCE je u nás manželství skutečnou svátostí, proto se mohou evangelíci v této věci vyjadřovat poněkud benevolentně, neboť nevěří ve svátostné působení Ducha svatého v manželství